Negyedik év. 85 szám. Sátoraljaujhely. S.

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdan és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felelős szerkesztő:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 filér.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legjutányosabb árban közlünk.

A törvényhatósági bizottság szerkezetéről.

Irta: Dr. Zsindely István.

A vármegyei közigazgatás nyugodt menete nemcsak a közigazgatási tisztviselők képességétől, szorgalmától, a közjóra irányuló tevékenységétől, igazságérzetétől s a közönséggel való tapintatos és helyes bánásmódjától, hanem azon intézményektől függ első sorban, melyek a közigazgatás szálait egyesitik, melyek annak gyupontjait alkotják. Legnagyobb jelentőségü e tekintetben a törvényhatósági bizottság, mely képviseli a törvényhatóság egész egyetemét s mely által a politikai szabadság eszméje és elve alapján a kormánypárti hatalom részesei lehetünk.

Ugy hisszük, nem lesz érdektelen, ha tekintettel főleg a közelgő nagy bizottsági tagválasztásokra, foglalkozunk e fontos kérdéssel, annyival inkább, mert a száraz adatokban és számokban itt az élet nyilatkozik meg, és azokból érdekes következtetéseket lehet levonni.

Zemplénvármegyében, mely a nagyobb vármegyék közé tartozik, a törvényhatósági bizottság összes tagjainak száma 590 s igy csak 10-el marad alól a törvényben előirt maximumnál. Az 1900. évre összeállitott névjegyzék szerint 295 a legtöbb adófizetők és ugyanannyi a választottak száma, ezeken kivül az 1886. XXI. t. c. értelmében 14 tisztviselő bir ülési és szavazatjoggal. A vagyonnak és tőkének képviselőit és birtokosait a virilistákat tekintve, már első pillanatra szembetünő, hogy a minimalis adó mérték nincs oly magasra téve, mint némely más törvényhatóságoknál találjuk, a legkisebb adóösszeg, mely a virilistaság alapját képezi 334 koronával szerepel (a legnagyobb 41,540 korona) a honoratio osztályában tehát, hol az adó kétszeresen vétetik számba, nem nagy adó összeg fizetése kivántatik. S még ily alacsony kulcs mellett is azon szomoru tapasztalatra jutottunk, hogy a birtokos osztály a lajstromban egyre kevesebb számmal szerepel s a 295 virilista között, eltekintve az aristokratia tagjaitól: a 29 mágnástól — 78 birtokos van, akik között egy-két nagykereskedő is szerepel, kiknek van ugyan földbirtokuk, de bizonyára tévedésből nem jó foglalkozások alapján lettek megjelölve. A birtokosok tehát egy harmadát nem képezik az összes virilistáknak, a mi szomoruan mutatja ez osztály fokozatos decadentiáját.

Mig a vármegye nemesi, arisztokratikus jellegü volt, midőn még a politikai élet sulypontja a vármegyék gyülésein nyugodott, épen e középbirtokos osztály képezte az önálló és független szellem biztositását, csak akkor teljesithették a megyék azon szerepet, mely őket valóban az alkotmány védbástyáivá avatta.

A középbirtokos osztály hanyatlásával, ami a 48-as átalakulás után a hirtelen átmenet következtében előállott s a 70-es évek óta fokozatosan kimutatható, a vármegyékből elköltözött a régi szellem, kihalt, kiveszett belőlük az ellenállási erő, amivel aztán együtt járt az is, hogy midőn a megyék az uralkodó kormányhatalom eszközei lettek, a megyei politika is teljesen alásülyedt. S mig egyrészt azt tapasztaljuk, hogy a középbirtokos osztály helyét a bérlői osztály kezdi elfoglalni (a lajstromban 24 bérlő szerepel) az iparos elem igen lassan és nehezen emelkedik (száma 17) amin a mai pangás mellett nem lehet csudálkozni.

Valamivel nagyobb a kereskedők száma (33) mig a szellemi munkások között a legnagyobb számot a lelkészi kar (a különböző felekezetnek összesen 28 lelkésze) teszi, ezután jönnek az államhivatalnokok (25), az ügyvédek (23) orvosok (9), mig legkisebb szám) ban vannak a tanárok (2) még kisebb számban a tanitók (1). E kép azt mutatja, hogy a demokratikus átalakulás folyamata már régen megindult, a mi természetes és érthető dolog, de végtelenül elszomoritó az, hogy a vagyon mindinkább kisiklik a középbirtokos osztály kezéből, s mig a többi elemek emelkednek a középosztály nem tudja megtartani jelen helyzetét sem, pedig ennél van inkább a földnek szeretete, ez volt századokon át a magyar politikai élet legfőbb tényezője. E szomoru eredmény konstatálása után tekintsük a törvényhatósági bizottság másik részét, a választó közönség választottait. A kép itt is nagyon lehangoló ugyan de ezen egy kis jóakarattal könnyen lehetne segiteni.

Kétségtelen, hogy midőn a törvényhozás a megyebizottság fele részének megválasztását a közönség jogává tette, azt célozta elérni, hogy a vagyonnal nem rendelkező, de politikai képességgel, érettséggel biró egyének szavainak mód nyujtassék a vármegye ügyeiben hozzászólani.

A választó közönségnek itt azokat kellene kitüntetni, kik kellő önállósággal birva képesek teljes mértékben a megyei politika menetét figyelemmel kisérni, véleményüket a fontos kérdések alkalmával az uralkodó áramlatok ellenére is ha kell elmondani, s önálló nézeteiket meg is védelmezni. De a gyakorlat egészen mást bizonyit. A számok mutatják, hogy nagyon is eltértünk a törvény intencióitól.

A lajstromban a 295 tag között 53 jegyző, 7 biró, 13 megyei hivatalnok szerepel, s azt tapasztalják, hogy a korteskedés hullámai a multban is elhatottak. Csak egy futó pillantást kell vetni

TÁRCA.

A mintaférjek.

A Felsőmagyarországi Hirlap eredeti tárcája.

Két iczi-piczi kalapot akartak, két egészen egyforma fehér nyári kalapot, rózsaszin szalaggal, körül piros fehér virágokkal. Együtt látták meg egy Kigyó-utczai masamód üzlet kirakatában, bementek és megkérdezték az árát. Potom 40 forintra tartottak-egy darabot.

— Én megveszem az egyiket, mondotta Klári, Rekő Lajos pénzügyi fogalmazónak a felesége, amint hazafelé mentek. Még ma szólok a férjemnek. Tudom, durzsolni fog egy kicsit Lajos, de a vége mégis csak az lesz, hogy elmegy a boltba és hazaküldeti. Hiszen Lajos olyan jó.

— Oh én bizonyos vagyok benne, hogy a másik meg az enyém lesz, felelte Adrienne, Bárdos Aladár albirónak a felesége. Az én Aladárom is fog ellenvéteseket tenni bizonyára, de utoljára mégis csak eljön és kifizeti az árát. Nem. Aladár semmit sem tud megtagadni tőlem.

És a két fiatal asszony reményteljes ragyogással, mosolygva ment, hazafelé a Koronaherczeg utczán. — Ugyanabban a házban lakott mind a kettő, a két férj is a legjobb barátságban élt és gyakran jöttek összesze egyiknek vagy másiknak a szalonjában, hogy barátságos beszélgetés közt négyecskén együtt töltsék az estét.

* * *

Bárdos albirónak épen rossz napja volt. Az ötvenharmadik pályázati kérvényét kapta vissza délután azzal a tudósitással, hogy a kérdéses törvényszéki birói állás másnak adományoztatott.

— Nem, Adrienne, bolondság rá gondolnod is. A mi helyzetünkben egyenes lehetetlenség amit kivánsz. A jövő elsején is annyi a kifizetni való számla, hogy a lakáspénzemet akár mind szerte fizetgessem, aztán nem tudom, miből teremtem ki a házbért. Ne is beszélj róla.

— Oh, pedig úgy szeretném. — Klári bizonyára megkapja az egyiket, olyan szivélyes a férje. Meghalok szégyenletemben, ha neki lesz, én meg nem kapom meg.

— Hát Rekőné is úgy vágyik utána?

— Azt mondta, megbolondulna ha meg nem kapná.

* * *

— Nem, édesem, lamentált Rekő pénzügyi fogalmazó, ezuttal nem teljesithetem a kérésedet. Ha hajlandó vagy egy kis számadást tenni velem együtt, megláthatod, hogy a jövő elsején épen kétszerannyi kiadást kell fedeznem, mint a menynyit összes bevételem ki fog tenni. Egy szóval tégy le erről a képtelen gondolatról.

— Pedig meghalok szégyenletemben, ha meg nem veheted, mert Adrienne bizonyosan megkapja a párját. A Az ő férje olyan önfeláldozó.

— Hát Adrienne is ugy vágyakozik arra a kalapra?

— Azt mondta, nem élné tul, ha nem lehetne az övé.

* * *

Másnap délután Rekő Lajos elgondolkozva lépett ki a hivatali szobájából. Elvégre is, fontolgatta magában, az az Adrienne okos kis asszony. Ha most egyszerre csak odavinnék neki azt a kalapot, mikor az ura a hivatalban dolgozik, bizony nem igen kérdezgetné, ki küldte, miért küldte, hanem szépen megtartaná. Azzal ugyan tisztában lenne rögtön, hogy nem az ura küldte. — Épen az előbb beszéltem az urával, olyan bizalmas barátok, mint mi ketten, szeretik egymásnak elpanaszolni az ilyen apró házi kellemetlenségeket: emlitette, hogy egész takaros összecsörrenése volt Adriennel a kalap miatt. Majd találna Adrienne az ura előtt valami kifogást, hogy miből telt ki a kalap ára. Vagy rásózzá valamelyik nagybácsijára, hogy attól kapott pénzt, vagy előáll vele, hogy a mult havi konyhapénzből spórolta el az árát. Hiszen vannak asszonyok, akik 80 forint havi konyhapénzből egész könnyüséggel megspórolnak egy ázast. Később aztán szóba lehetne hozni előtte a dolgot valahogy titokban, bizonyára nem haragudna meg érte. Hm, hm, igazán nem volna bolondság. S pár perc mulva ott volt a kigyóutczai masamód-üzletben.

— Azt az egyik kis fehér kalapot akarnám megvenni avval a rózsaszinü szalaggal. Mi az ára?

— Ötven forint.

— Jó, itt van. Pakolják be és vigyék el holnap délelőtt 11 órakor Bárdos Aladárné urnőhöz Koronaherceg-utcza, 68. II-ik emelet 4-ik ajtó.

— Emlitsünk valamit?

— Nem, meglepetés, nem kell tudnia, ki küldi.

* * *

Teremtutse, dörmögött Bárdos albiró, mikor másnap délután végigosonva a Kigyó-utczán, odapislantott a Madmoiselle Serényi kirakatába. Teremtutse, csinos kis kalap, ennivaló pompás kis kalapocska lenne a — Klári fejére. — Az a bolond Rekő bizonyos, hogy meg nem veszi neki, ép most beszélgettünk a dologról. Hm, hm, lássuk csak telik-e a gázsiból? Már miért ne telnék. Hisz forinttal kevesebbet adok

a lajstromra, látni fogjuk azonnal, hogy mesterségesen lett ez a multban igy csinálva s mesterségesen lettek készakarva kihagyva számosan oly egyének, kikben a politikai önállóságot lehet feltalálni. Mert ha nincs is kifogásunk az ellen, hogy a jegyzői kar tagjai közül is — főkép hol mint a helyi hatóság funkcionariusai — ugyszólván a vezetésre vannak hivatva, néhányan beválasztassanak (ez különben is a bizalom sulya) s ha nagyon is tudjuk méltányolni azon fáradságos munkát, melyet ők végeznek, de a jegyzők ily nagy számban való beválasztását nem lehet helyeselnünk. Mert itt mindig fennáll a hivatali felettes hatósággal szemben a függésnek egy bizonyos neme, s előfordulhat, ha akármennyire tudják, illetve akarják is az önállóságukat megvédeni, az a mit a franciák »douce violence«-nak neveznek.

A politikai vélemények alkotásában, a tisztviselői kar választásában saját hivatali főnökük mellett vagy ellen kell esetleg nyilatkozniok, ami mindenesetre nehéz és kényes helyzetet hoz létre, amelyet lehetőleg kerülni kell. A tulságoktól a jegyzői kar beválasztásánál is óvakodnunk kell. Csudálatos és a viszonyokat jellemző dolog, hogy Sárospatakon pl. a hol módja van a közönségnek a legkülönbözőbb körben válogatni, a 10 bizottsági választott tag között a községi birón, a pénztárnokon és anyakönyvvezetőn kivül 3 jegyző lett beválasztva. S midőn évekkel ezelőtt a sárospataki társadalom egy közbecsülésben álló tagjáról volt szó, aki mint a jogügyi bizottság elnöke éveken át nagy szolgálatot tett a községnek, hosszu fáradozásáért 4 szavazattal lett a tagválasztásnál jutalmazva. Csuda-e, hogy ily körülmények között a helyi társadalom tagjai jórészben elkedvetlenedtek, s visszahuzódtak teljesen a közügyektől, ahol csak örökös keserüséget kellett szenvedniök s a hova a jelen viszonyok között nem is óhajtanak visszatérni. — Ennek nem lehet igy maradnia. A megyebizottsági tagválasztásokban nem szabad eltürni, hogy az önálló elemek, ugy mint a multban kirekesztessenek, mert ellenesetben a jog törvény és igazság nem egyéb üres és szines szappanbuborékoknál, mely eltünik az első fuvallatra. As adminisztrációban beálltt változások, az uj főispánhoz füzött remények talán itt is meghozzák az óhajtott eredményeket, de ehhez a közönség összetartására és megváltozott gondolkozásmódjára is szükség van, mely nélkül nem lehet sikert remélni.

»Virrad, haladjatok.“

Rend volna jó.

Ujhely, Ujhely, urbs Rákóczyensis, nemes magyarok ősi fészke, mikor lesz te belőled ha nem is modern izlésü, fényes megyei központ, de legalább félig meddig rendezett város, ha mindjárt rendezett tanács nélkül is.

Keskeny sikátoraid, egy kettő kivételével gurba zig-zug utcáid, roskadozó omladozó ócska házaid mikor tünnek el, új kényelmes épületeknek adandó helyet egyenes széles utcák mentén? És főkép mikor tünnek el a keskeny utcákról benyuló még keskenyebb udvarok s a hét számra összegyülő szemét s kiöntött ételmaradékok utcákon és udvarokon, miket csak az irgalmas záporeső tisztit le néha néha, hogy meg ne fulladjunk a bűztől.

És mikor lesz már elég vized, ha már oda lett a borod, egy szóval mikor lesz már benned a köztisztaság, közegészség, viz- és tüzrendészet kérdése is mind olyan rendezett mint polgármestered tizetése?

Ne tessék hinni, hogy mi most Bolond Miska módra azt fogjuk kiabálni, hogy „Rajta, neki, utcákat bővíteni, egyenesiteni, házakat rombolni, épiteni! Tudjuk nagyon, hogy a városok fejlődése, átalakulása többé kevésbé hosszu időt és nagy vagyoni gyarapodást igényel és elismerjük, hogy Ujhely is halad, szépül, épül, s ha a polgárok zsebei üresebbek is, külső csin tekintetében a mai város a csak néhány év előttinek is jóval felette áll. De sajnos azt tapasztaljuk, hogy ez a haladás nem áll arányban a reáforditott erővel és vagyonnal, hogy sok elhanyagoltatott, a mihez komolyan hozzá kellett volna látni, sok nem történt a minek meg kellett volna lennie, vagy nem ugy történt, a hogy történnie kellett volna.

Tekintsünk csak egy kicsit körül, vessünk csak egy pár pillantást nemes Ujhely városának az ő szépségeire és berendezésére.

Nézzük például először a tüzrendészetet.

Majd rátérünk a többire is, de ez zel akarjuk kezdeni. Azt is megmondjuk miért. A legutóbbi tüzeset után kénytelenek voltunk tüzrendészetünkről nem a leghizelgőbb hangon nyilatkozni. Nos, hát a vezetőség részéről tüstént meg volt a nagy apprehenzió. Mintha mi kész akarva keresnók az alkalmat, hogy akár a polemia kedveért akár rosszindulatból gánesot találhassunk valakiben. Dehogy keressük mi a csomót a kákán. De ha valami goromba görcsöt találunk azon a kákán s a közönség tőlünk kérdezi, hogy milyen csak nem hazudhatjuk azt simának s bizony nem is hinnék el. Azt hisszük kettős haszna lesz e felszólalásunknak: be fogják látni, hogy minapi soraink igazak és szükségesek valának és talán sikerül tüzrendészetünk jobb szervezése kérdésének fontos és sürgős voltát megvilágitanunk.

Kezdhetjük azon, hogy Ujhely a szelek városa. Ha nem is a szél-király, de annak legalább is valami főhercege itt lakik közel északra tőlünk, valahol Legenye mentén, onnan fúj dühösen Ujhelyre meg a Borsihátra. Bizony csak Isten és a jó szerencse óvja városunkat, mert egy nagy északi szél, minők nálunk oly gyakoriak, a Cerkó végétől akár a laktanyáig röpithetné a „Vörös kakas“-t. Ez az első körülmény, ami a legnagyobb gondosságot ajánlja e kérdésben.

Ha most már utcáinkat nézzzük, a város tengelyét képező Kossuth utca, Főtér és Kazincy utcától eltekintve, elmondhatjuk, hogy egy kettő kivételével oly szük utcáink vannak, melyeken a közlekedés még rendes időben is nehéz, nagyobbmérvü tüzveszély esetén pedig alig lehetne mozogni, s csak kissé erősebb szél is bábeli zürzavart okozhatna.

Harmadik figyelembe veendő körülmény, a nálunk nyakra főre minden megfontolás nélkül adott épitkezési engedélyek következtében létező csodálatosan keskeny udvarok és rendkivül kicsiny telkek. Nálunk a beltelkek a minimumig oszthatók, a legkissebb darabkáig beépithetők s egész sor házak vannak, melyek közül egyiknek udvarán sem lehetne kocsival megfordulni sőt még bemenni sem. Üssön ki valamelyik ily ház belső kocsival hozzáférhetetlen részén tűz, szél idején a perenyi gyorsasággal érkező segély sem volna képes azt lokalizálni, hanem kivülről kellene néznünk tehetetlenül, mint harapózik tovább a pusztitó elem. Csak példakép hozzuk fel a legutóbbi tűzesetet. A kérdéses házban is oly szűk az udvar, hogy bár teljes szélcsend uralkodott az égő szárnyépülettől a szemközti épület ablakfái az udvaron keresztül tüzet fogtak. Pedig egy korhadt régi tető égett s igy igen rövid ideig tartott a tűz. Ha éjjel, nagy szél idején történt volna ez a szerencsétlenség, abból a két szemközti épületszárnyból a keskeny udvaron keresztül talán egyetlenegy ember sem menekülhetett volna meg.

Nem kell szem elől tévesztenünk azt sem, hogy ép a legkeskenyebb utcáinkon vannak a legkorhadtabb, legrozogább, legtűzveszélyesebb házak, teletömve a szegények sokaságával, nyomorban fetrengő kiaszott néppel, a hol nincs ki vigyázzon a gyermek gyufával játszó kezére. Oly házak, melyektől a lakhatási engedélyt rég meg kellett volna vonni. Oly sűrűn lakva, hogy a metropolisokban is csodálkozni lehetne rajta. Oh, a ki a lakásmizériákat akarja tanulmányozni, jöjjön le Budapestről a Zsolyomkára meg a Barátszerre, itt cifrább dolgokat láthat.

Ötödik és legnagyobb baj, hogy nincs elég vizünk. Ritka udvar, a hol kut akad, sok helyütt egész utcába nincs. Ha a vizvezeték kérdése hamaros megoldást nem nyer, okvetlen szaporitani kell a kutakat.

Ezek után lássuk miként van szervezve tüzoltóságunk. Van a város közepén egy tűzoltótorony.. honnan a tűz kitörése elég könnyen észrevehető. Áldoz a város a tüzoltóságra 6000 koronát, tart hét tüzoltót, ezeknek fizet fejenkint 600 koronát, a tűzoltó alparancsnoknak a legénység s az önkéntes tűzoltók oktatásáért 400 koronát, a 6000 korona többi része fenntartási költségekre megy. Tart ezenkivül a város a tűzoltó kaszárnya melletti istállóban két lovat, van öt egyenkint hat hectoliteres hordója, melyek közül — mondjuk — három mindig tele van vizzel s a hét fizetett tűzoltónak felváltva éjet napot a tűzoltó kaszárnyában kell tölteni. Tűz esetén első segélyül a tűzoltó kaszárnyánál lévő két ló hajtat rögtön a veszély helyére, addig a városnak a városmajorba tartott lovaival onnan a hol ép vannak, sietnek a tűzoltó toronyhoz s onnan hordó és fecskendővel a tűzhöz. Szóval igy a mint a szabályban van, ha nem is a legkielégitőbb, de elég jó.

Csak minden úgy történnék a mint elő van irva! Maguktól a városházi emberektől kaptunk olyan információt, hogy az előirt rendtől nagyon sok szabálytalan eltérés történik.

Nem akarjuk most ezeket a rendetlenségeket, amelyekről széltében beszélnek a városban, részletezni. Talán arra is rákerül majd a sor.

De hangsulyozzuk azt, hogy ily kérdésben sem jó barátság, sem sógorság, komaság nem lehet ok és mentség, sem az észlelt hibák elnézésére, sem a szükséges intézkedések, esetleg a teljes ujjá szervezés elódázására. Mert baj lehet és jaj lehet, ha egyszer tűz üt ki, s a rendetlenségek miatt nem lehet a veszedelemnek elejét venni. Elvárjuk hogy a város polgármestere sürgősen és erélyesen intézkedjék ebben a kérdésben, minden mellektekintetet félretéve, mert egy nagyobb szerencsétlenség esetén — a mitől Isten mentse amigy is koldus városunkat — az ő fejére ép úgy mint a többiekére, sőt az övére első sorban fog zudulni az igazságos vád és a sulyos felelősség.

HIREK.

Kapitány és kovács.

— Jelenet a jövőből. —

I.

A törvényszéki tárgyalás.

Elnök: Fenntartja vádját a kapitány ur?

Kapitány: Igen és kérem a vádlott megbüntetését hatóság elleni erőszak miatt.

Eln: Mit szól erre a vádlott?

Kovács: Tagadom, hogy egy ujjal is bátottam volna a kapitány urat.

Kap: Kérem, én bizonyitok.

Eln: Mi a bizonyitéka?

Kap: Magának a vádlottnak beismerése. Itt van a nyilatkozata, melyet a F. H.-ban tett közé, s melyben elismeri, hogy megütött.

Kov: Kérem itt van a kapitány ur nyilatkozata, melyet a Z. U.-ban tett közé és melyben elismeri, hogy őt senki sem bántotta.

Eln: Kapitány ur tette közé ezt a nyilatkozatot a Z. U.-ban?

Kap: Igen.

Eln: Való annak a tartalma?

Kap: Igen . . . de . . . azaz hogy . . .

Eln: Nos, való vagy nem?

Kap: Való. De kérem az a másik nyilatkozat!

Eln: Vádlott tette közé ezt a nyilatkozatot a F. H.-ban?

Kov: Igen.

Eln: Való annak a tartalma?

Kov: Nem.

Kap: De hát szabad valótlan nyilatkozatot tenni közé?

Eln: Azt az itéletből meg tetszik hallani.

(A törvényszék visszavonul azután ismét megjelenve az elnök kihirdeti az itéletet.)

Eln: Vádlott felmentetetik, mert nincs beigazolva, hogy a hatóság elleni erőszak büntettét elkövette volna, sőt magának a vádlónak vallomásával a vád alaptalansága nyert beigazolást. Teljesen irrelevans a bünpörre nézve a vádlott által a F. H.-ban közzétett nyilatkozat, melynek tartalma valóságát vádlott különben is tagadja, mert a becsületsértő valótlan állitást magában foglaló nyilatkozat miatt vádlott ellen az esküdszék előtt kellett volna panaszt emelni.

II.

Az esküdtszéki tárgyalás.

Eln: Beismeri vádlott, hogy az általa a F. H.-ban közzétett nyilatkozat valótlanságot tartalmaz?

Kov: Sőt ellenkezőleg. De jogos felháborodásomban követtem a sértő inzultust. Az egész dolog mikénti lefolyására kérem a tanukat kihallgatni.

(Megtörténik.)

Kap: De hiszen a törvényszéki tárgyaláson letagadta, maga vádlott mondta, hogy a nyilatkozat valótlanságot tartalmaz.

Eln: Hja kérem az egészen más. Vádlott akkor egész helyesen védekezett, mert ott nem állott volna módjában bizonyitani, hogy jogos

---

a konyhapénzre, az asszonynak azt mondom, hogy lehuzták nyugdijba. Hm, majd csak kitelik. De elfogadja e a Klári ha nem az ura veszi meg? Ejh, ejh, okos asszony a Klári, miért ne fogadná el, ha az ura meg nem veszi, az előtt a morfondirozó házi doromb előtt meg majd csak kivágja magát valamivel. Idővel aztán majd szóba hozom a dolgot Klári előtt. Tehát ő felsége Fortum Istenasszony nevében!

Benyitott, kifizetett a kalapért 60 forintot és meghagyta, hogy vigyék Rekő Lajosnő őnagyságához, Koronaherczeg-utca 68. II. emelet 15. ajtó, holnap délelőtt 11 órakor. Nem szükséges mondani, hogy ki küldi.

* * *

A déli korzón találkozott másnap a két asszonyka.

— Ah, te az uj kalapban, Klári?

— Igen, Adrienne, mondta n előre, hogy az én Lajosom olyan jó. De ugy látom, te sem kérted hiába a férjedet.

— Oh, amit én kérek, azt az én Aladárom parancsnak tekint.

— Valóban áldozatkész férj mind a kettő, Adrienne.

— Igen, igen, ők mindaketten valódi mintaférjek.

—r.

felháborodásban követte el az inzultust, de e helyütt mindenesetre figyelembe kell venni ezt a körülményt is.

(Vádlottat fölmentik.)

III.

Amint az esküdtszéki teremből kifelé mennek, egy hang megszólítja a kapitányt:

— De kapitány ur sokkal jobb lett volna talán ezt a dolgot lovagias uton elintézni?

Kap.: Lovagias uton? Már hogy én, már minthogy én álljak ki párbajra egy olyan emberrel, akinek még érettségi vizsgája sincs!? Soha!

—

— **Fouri ajándékozás.** Herceg Windischgrätz Lajos s.-pataki földbirtokos ajándékba adott városunknak a torna csarnok mellett fekvő föld birtokából 380 négyszög ölet, városliget létesitésére. E nemes ajándékozás mindnyájunkban nagy örömet keltett, s azt hisszük, a város tanácsa sietni fog a fő urnak jóinduiatáért köszönetet mondani.

— **Társas vacsora.** Az ujhelyi polgárság igen sikerült tásas vacsorát rendezett f. hó 20-án, vasárnap este a Vadászkürt éttermében *Mihályfi* József ujságiró kollegánk a Zemplési Hirlap szerkesztőjének tiszteletére, a ki a lefolyt képviselőválasztás eseményeinek tartózkodás nélküli méltatásával az ellentábor haragját vonta magára, de a haragos akció megszülte azt az örvendetes reakciót, hogy ezáltaltal csak fokozták a polgárság lelkes összetartását és elismerését azok iránt, kik minden melléktekintet és megalkuvás nélkül követik meggyőződésöket és lelkiismeretöket. A társasvacsora, melyen a polgári elem szine javával a müvelt ifjuság is szép számban vett részt, ennek az elismerésnek volt a nyilvánulása. Kár, hogy a Vadászkürt étterme kicsiny, csak 130 teritéket férhet el benne, mert igen sok jelentkező kiszorult *Mihályfi* József szerkesztőt többtagu küldöttség hozta el a lelkes hangulatu társaságba. Nagy sajnálatot keltett dr. *Fried* Lajos és dr. *Buza* Barna Tolesváról érkezett sürgönye, melylyel tudatták, hogy a vonatról önhibájokon kivül lekéstek s csak szellemileg üdvözölhetik az ünnepeltet s az ünneplőket.

Az első pohárköszöntőt *Némethy* Bertalan mondotta. Hivatkozva *Kossuth* Lajosra, ki a harcban oly elszánt és vitéz magyar népnél a békés elvi küzdelemben nem kevésbbé fontos polgári bátorság hiányosságát és eme polgári bátorság kifejlődésének szükségességét hangsulyozta: éltette *Mihályfit*, ki megháva köszönte meg az ovációt, melynek kutforrását nem a saját érdemében, hanem a polgárság egybeolvadt szivei-ben keresi és találja.

Igen sikerült tósztokat mondottak még: *Héricz* Sándor, összetartásra buzditva a polgárságot, mert az egyes polgár csak esörgedező patak, mely terhet vinni képtelen, de ha a sok kis patak összefoly hajókat is röpit a hátán; továbbá *Székely* Áron derék munkatársunk, nagyon szép rögtönzéssel a függetlenségi kör létesitésére buzditva a polgárokat és *Révész* Bódog joghallgató, kik talpraesett felszólalásukkal a kitünő hangulatot is felélénkitették. Végül ismét *Némethy* szólott, poharát az ipartestület még jelenvolt két alelnökére: *Héricz* Sándor és *Móré* Dánielre üritette. Id. *Banóczy* Kálmán ipartest. elnök, valamivel előbb távozott, az egész estén át örvendhetett népszerüsége jeleinek. A társas vacsora vig zene mellett éjfélig tartott. Étel és ital kiszolgáltatása Bokros J. vendéglős teljes diceséretére vált.

— **Adakozások a Kossuth szoborra.** Éles Gábor úr Erdőhorvátiból a Kossuth szoborra az ő gyüjtőivére befolyt 8 kor 40 fillért küldött be hozzánk. Ez ideig adakoztak:

Komássy Antal, Farkas Ferencz, Farkas Ábrahám, Éles Gábor, Somsák Elek, Lux Károly és Kovács István 1—1 koronát, Sajgó Zsigmond 40 fil. Zámba József, Farkas Károly, Farkas László, Zólyomi Miklós 20—20 fil., Sajgó Károly, Darabos Julia 10—10 fillért.

— **Emlékkő Egán Edének.** Mint a „Bereg" irja: a beregi közönség közadakozás utján emlékkővel szándékozik megjelölni a hegyfarki dombon Ungmegyében azon szomoru nevezetességre jutott helyet, hol *Egán* Ede min. biztos nem rég oly szerencsétlen véget ért. Az emlékkőre a gyüjtések már meg is kezdődtek.

— **Ami jó, az hathatós!** Dacára, a sok savanyuvizek konkurrenciájának, sikerült a hirneves Krondorfi savanyuviznek évről évre nagyobb forgalmat csinálni. Ez annak köszönhető, hogy a Krondorfi savanyuviz páratlan jóizü asztalviz, azaz kivül, mint gyógyital nyálkaoldó hatásánál fgva ugy a gyomor, tüdő és a többi hurutus bántalmaknál az orvosok által a legjobb sikerrel alkalmaztatik.

Szinh

Tudniillik, hogy az ujhelyi szinházi szezonról akartunk irni. De a mint látni méltóztatik, még a cimet se tudtuk egészen leirni, már is megszakadt ez a három hónaposnak igérkező szinházi szezon.

Bolond egy hitsória ez, ami csak Ujhelyben eshetik meg. Köszönhetjük szinügyi bizottságunk csodás gyorsaságának és bölcsességének, a melylyel olyan jól intézte az ügyeit, hogy akkor hirdetett pályázatot a szinház bérletére, mikor már minden valamire való társulat le volt foglalva. Október 10-én adták ki a szinházat október 20-ára. Hát lehet igy jó társulathoz jutni?

Ha egy szegény együgyü parasztot becsap valami furfangos vigécz egy rossz céplőgéppel, azon nincs mit csudálkozni, de hogy Ujhely város szinügyi bizottságát — amely ugy viseli magát, mintha értene a szinügyekhez — igy be lehetett csapni egy rossz társulattal, az igazán érdekes.

Dobó direktor társulatához senki se füzött nagy reményeket, mert csupa ismeretlen alakokkal volt tele a névsor. De ilyen gyengének még se gondolta senki.

Halasyt csak eleget szidtuk tavaly, de most egyhangulag visszasóhajtozta a közönség az ő társulatát s valódi óvációkat rendezett az egyetlen embernek, a ki a tavalyi szép napokból megmaradt, Gulyás Mihálynak.

Végre maga a szinügyi bizottság is elszégyelte magát, s attól félt, hogy a becsapott publikum nem a szinészeket fogja megdobálni záptojással, de a bizottság tagjait, s lemondtta Dobót. Közbelépett az országos szinészegyesület, s a tárgyalásoknak az lett az eredménye, hogy Dobó helyett a szinházat átveszi *Mezei* Béla igazgató, aki állitólag nincs tele adóssággal, s a társulatot teljesen ujjászervezi.

Kedden este az a meglepetés érte a szinházba menő publikumot, hogy zárt ajtókra talált. Beavatottak aztán elmagyarázták, hogy *Mezei* evvel a társulattal nem akar több előadást tartani, hanem szombaton kezdi az előadásokat.

A megtartott három előadást egyelőre, jobb jövő reményében hajlandóak vagyunk meg nem történtnek tekinteni, s igy csak regisztráljuk, hogy szombaton *Dollyt*, vasárnap az »Arany Kakast«, hétfőn a »Kis szökevényt« adták.

A közönség köréből*).

A hirlapoknak még e hó 4-iki azon közlése, hogy Illésházi Endre, mádi jegyzőt a sátoraljaujhelyi kir. törvényszék vádtanácsa többrendbéli hivatalos hatalommal való visszaélés miatt jogérvényesen vád alá helyezte nagy megnyugvást keltett mindenfelé. Bizonyára élénk emlékezetében lesz még az erre vonatkozó nagy port felvert ügy, a nagy közönség előtt, melynek szokatlan nagy érdeklődését az hosszu időn át ébren tartotta — városunk lakosságát pedig kinos izgatottságban, hogy számtalan sérelemre emelt panaszára, jogorvoslást hosszu — hosszu időn át hiába keresett.

Bizony-bizony ez a közösügy már majdnem teljesen feledésbe látszott menni, az évekig való huzavonával sikerült azt elposványitani, sikerült az igazság diadaláért küzdőknek legtranzigensebb tagjait is elkedvetleniteni. Bele fészkelte magát mindannyiunk lelkébe a kimondhatatlan elkeseredés érzete, mert látva az igazság felderitésére irányuló törekvesünk megnehezitését, el kellett veszitenünk a jog, törvény és igazság diadalába vetett hitünket, bizodalmunkat. De úgy látszik, ha hosszu idő mulva is, az igazság mégis diadalt ül, mert feltartózhatatlanul halad a maga győzelme felé.

Minden elfogulatlan ember, itéletére bizzuk annak elbirálását, hogy e sok oldalról és erélyesen sürgetett ügyben csak évek mulva jutottunk addig, hogy a vizsgálat beterjesztett irataiba azon sulyos vétségeken kivül, melyek a fegyelmi biróság elbirálása alá tartoznak a vármegye alispánja oly tény körülményt is talált, melyek a törvényszék beavatkozását tették szükségessé.

Ez pedig dicséretes erélyességgel fogott az ügy vizsgálatához és e vizsgálatnak eredménye a vád alá helyezés ténye.

A mily igaz örömmel fogadta városunk lakossága e hirt, mert abban az igazság győzelmének első jeleit, hajnalhasadásait látja — éppen oly consternatiót idézett az elő Illésházi táborában, amennyiben az odatartozók kik között ugy látszik igen nagy és különös érdekek teremtették meg a szorós érdekközösséget — teljes tudatában vannak, hogy vele együtt állnak és vele együtt buknak.

E tábor gondolt nagyot és merészet és jegyző uram ki minduntalan a mikor neki éppen tetszik — ez évben iz már többször sőt egyszer huzamosabb ideig is szabadságon volt és ki a 2—3 hét előtt tartott képviselőtestületi gyülésen éppen nagy elfoglaltságára és bokros teendőire való hivatkozással egy segédjegyző fölfogadását hozta javaslatba — ujabban most 2 havi szabadságot eszközölt ki magának. Nem tudjuk azért-e, hogy e hosszu idő alatt elég ideje és alkalma legyen ez őt oly közelről érintő ügygyel kénye és kedve szerint foglalkozni, vagy azért e, hogy a szükségképen bekövetkező hivatalos felfüggesztés jegyzői trónján ne érje?

Nem vagyunk jártasak közigazgatási törvényekben, nem tudjuk kit illet meg a jog egy községi jegyzőnek, minden percben és ily hosszabb időre terjedő szabadságot adhatni, de azt tartjuk, hogy a város képviselő testületének mely e szabadságolásokról egyáltalában tudomással sem bir, ehhez mindenesetre bizonyos köze volna, amennyiben tisztviselőjét a város fizeti és nagyon közelről érdekli, hogy a helyettesitéssel hogyan és ki bizatik meg, mert talán a képviselőtestület intézménye nem azért létesittetett, hogy a várost érdeklő fontos ügyekben nélküle intézkedjenek.

A tények mai állásában jogosan elvárhatjuk, miszerint a törvény azon világos rendelkezésének, hogy egy jogerősen vád alá helyezett tisztviselő hivatalától azonnal felfüggesztendő elég fog tétetni.

Nem kis meglepetésünkre kell látnunk, hogy a még e hó 3-án hozott jogerős vádhatározat alapján, semmi intézkedés mindeddig nem történt. A törvényben világosan előirt rendelkezésnek értesülésünk szerint azért nem lett elég téve, mert az alispáni hivatal, a felfüggesztés foganatositására magát illetékesnek nem tartotta.

Ezt annál is inkább csodálnunk kell, miután az alispáni hivatal, a vizsgálattal annak idejében megbizott főszolgabirónak egyenesen utasitásba adta, hogy a mutatkozó, legelső terhelő körülménynél a jegyzőt állásától rögtön fügessze föl.

Ezzel tehát ellentétben áll azon most követett eljárás, hogy a felfüggesztés kérdésében való illetékesség, megállapitása céljából az alispáni hivatal az ügyet a megyei főjegyző úrhoz utasitotta, ez utóbbi pedig véleményadás végett a megyei ügyészséghez tette át, mely végre azt véleményezte, hogy a döntés a közigazgatási bizottság hatásköréhez tartozik.

Mind-e körülménytől értesülésünk szerint Széll Kálmán miniszterelnök, mint belügyminiszterhez táviratilag jelentés tétetett.

Egyuttal bátrak vagyunk e körülményekre Zemplén vármegye uj főispánjának figyelmét ez uton felhivni.

Kérve kérjük főispánunk Ő méltóságát tekintsen ezen városunkra már oly sok átkot hozó, kinos ügy mélyére, mely a kir. tvszék által most vizsgálat tárgyává tett ténykörülményéhez, hasonló számos más sulyos esetet mutat föl, lássa és győződjék meg a dolgok miben állásáról és arról, hogy mily mindenféle uton módon igyekeztek az igazság felderitésének lehetőségét megnehezitení.

Legelső sorban az volna tehát kivánatos, hogy a törvény világos rendelkezésének eleget téve a jegyző állásától nyomban felfüggesztessék, annál is inkább, mert tudomásunk szerint a főtárgyalás határnapjául a törvényszék már e hó 25-ikét tüzte ki, s az ehez hasonló esetben, minden köztisztviselőtől el kell zárni, annak módját és lehetőségét, hogy hivatalos állásával kapcsolatos befolyását bár miféle tanukkal szemben érvényesithesse.

Végül rá akarunk mutatni azon sajátságos körülményre, hogy ha az alispáni hivatal már azon álláspontot foglalta el, miszerint a felfüggesztés kérdésében, a közigazgatási bizottság van hivatva dönteni, ugy a még folyó hó 3-án hozott és 4-én közölt jogerős vád határozat alapján ez ügynek sürgős természeténél fogva már az e hó 14-én tartott közigazgatási bizottsági gyülésen kellett volna okvetlenül tárgyaltatnia, nem pedig annak a csak ismét egy hónap mulva tartandó ujabb gyülésig elhalasztatnia.

Ezek fölsorolása után biztos reményünknek adtunk kifejezést, hogy mind e sérelmek Ő méltóságának jóakaró beavatkozásával megfelelő elintézést nyernek.

Mád, 1901 október 18-án.

Több mádi polgár.

*) Alak és tartalomért a beküldő felelős.

KÖZGAZDASÁG.

—

Emlékirat

a borértékesitési szövetkezetről.

A kistermelők szervezkedése.

Közli: **Dr. Láczay László.**

Az üzletrészek teljes névértékének rögtönös befizetésével a szövetkezetek megalakulását neheziteni nem volna tanácsos. S olyan alakulásoknál, hol a présházat, pincézét, szüretelő helyiségeket s eszközöket bérlet utján meg lehet szerezni, elég az üzletrészek 10—20 százalékát az aláirás idejében bekövetelni a többit pedig fél évi, vagy inkább évenkénti részletekben a beszolgáltatott termés vételárából letartani.

Ahol pedig a tagok vagyoni képessége az önköltségü berendezkedést már eleve megengedi, számitkozás dolga megállapitani az aláiráskor befizetendő azon összeget, mely a leruházkodás előleges költségeire szükséges s a hátrálék szintén az első évi termés beszolgáltatása idejére halasztható.

Alig szükséges emliteni, hogy a kisbirtokosok ilyetén szüretelő szövetkezésénél a szövetkezeti tagok már kötelezve vannak összes termésük beszolgáltatására és más vevők részére eladásokat nem tehetnek. — Mennyi termés legyen mégis a tag által házi szükségletére visszatartható, azt az alapszabályok vagy a közgyülés határozza meg. Sőt célszerübb, ha tagjai részére a kivánt házi fogyasztásra való bormennyiséget is méltányos árban maga a szövetkezet szolgáltatja.

Ily módon megmenekülnek a tagok a pincetartás és préséházi felszerelések és a borkezelés költségétől és gondjától.

Ez a szövetkezeti pincekezelés lenne a leghathatósabb emeltyüje a régi borfogyasztás helyreállításának, sőt fokozásának. A borivó közönség nagy része egészségének megóvása érdekéből a piaczon elárasztott hamis borok helyett már is a sörfogyasztásra tért át. De a bizalom helyreálltával rohamosan fog emelkedni a szövetkezeti borok forgalma s a koresmárosok kénytelenek lesznek versenyezni egymással abban, hogy a közönség által követelt s hiteles forrásból nyert borokat mérjék.

A kis gazdák olcsóbb termelése tehát első sorban a helyi és belfogyasztás rögtönös kielégitésére és fokozására szolgálna.

Ezekben felderitettük a nagy és kisbirtok szövetkezésének különleges érdekeit, vázoltuk kivihetőségének módozatait s azokat az alapeszméket, melyeknek szemmeltartása mellett az utunkban álló nehézségeket leküzdeni s a félreértéseket eloszlatni véljük.

Nem számoltunk azonban még egy igen nehéz kérdéssel, mely a telepitő közönség lelkére olomsulyképen nehezkedik. Valjon tudniillik a telepitések fokozatos emelkedése folytán mindig szaporodó borainknak lesz-e oly keresete és ára, mint volt a legközelebb multban, valjon tehát képesek leszünk-e bortermelést oly haszonnal üzni, mely nagy befektetéseinknek és annak a szakszerü gondosságnak és kezelési költekezésnek megfeleljen, mely költekezések a szőlő növény ezernyi ellensége leküzdése végett oly nyomasztólag nehezednek ránk.

Mert az előzmények szerint vázolt szövetkezeti szervezkedésnél a kezdet nehézségei s a nagyobb kockázat elkerülése miatt a szövetkezeti működés eleinte aktiv jelleget nem ölthet. A szövetkezetek, mint elől jeleztük a kereskedők támogatására vannak utalva.

Igy pedig igen valószinü, hogy a rövid lejáratu kölcsönnel terhelt szövetkezetek szorongó helyzetét a helyi spekuláció mindinkább igyekezend kihasználni s egy ilyen ellenakció — kivált ha szervezetten lép fel — mesterségesen lenyomná az árakat.

Kézzel fogható tehát, hogy teljes passivitásban lévő üzletmenettel fejlődésre, termelésünk felvirágoztatására egyhamar nem számithatunk. A világversenyben csak teljes agilitással juthatunk oda, hogy észrevegyenek. Ma napság ezen a nagy piacon a tokaji bor nemcsak nem tényező, de csupán elmosódó hirnevében létezik. Ide s tova közeledünk azon időhöz, mikor a világpiac igényeinek is megfelelő mennyiségben fogjuk előállithatni e nemes terméket. Ne féljünk tehát a mennyiségtől. A kereskedelemnek az a természete, hogy csak ott fejlődik ki a forgalom, hol az árú nagy tömegekben áll rendelkezésre. A nagy kereskedő nem alapithatja drága pénzen és fáradsággal megszerzett összekötetéseit olyan áru forgalomba hozatalára, melynek beszerzési forrása időnként kiapad. S talán a tokaji bor elterjedésének a multakban is ez volt egyik főakadálya, hogy egy nagy export forgalomra nem volt elég.

Mig tehát az az időköz elvonuina felettünk, körültekitő munkával, üzleti okossággal és leleményességgel kell tenni az előkészitő lépéseket, hogy a tokaji borokat izlést hóditunk s a fogyasztási piacokat ugy a bel- mint külföldön lassanként megszerezzük.

Mert sajnálatos dolog, hogy a tokaji aszu és szamorodni, mint csemege bor, saját hazánkban sinos felkarolva. A divat még itthonunkban is a külföldi boroknak kedvez. Fő uraink, vagyonos osztályaink, vendéglőink asztalain a gondos pincekezeléssel beérlelt szina rajnai és tüzes spanyol, portugál és francia borok tetszelegnek. Pedig a tokaji bornak határozott fölénye van minnikkel szemben — utólérhetlen zamattartalma folytán. Csakhogy az izlést kell megtanitani annak felismerésére és megértésére.

A tokaji bornak a testi szervezetre való gyógyhatása mindenütt, s főleg a nemzet gyógyászati tankönyvekben elismerve, a gyógyszertanban előirva s általában elfogadva és gyakorlatba véve van. És mi keleti fatalizmussal tűrjük, hogy ezt az óriási üzleti előnyt a borainkat hamisitó üzérek és panesoló firmák tábora hogyan aknázza ki gyors meggazdagodásra. Ha azt a bormennyiséget ami ezen a czimen csak Németországban el kél, mind a mi szőlőhegyeinkről szereznék be, ez a forgalom maga elég volna hegyvidékünk felvirágzására.

Az izlésnek meghóditása s egy már forgalomba jutott árunak a versenytérről való leszoritása azonban — még a hamisitványokkal szemben se könnyü feladat. És nagy feladatokat, csak nagy eszközökkel lehet megoldani. A magyar állam a Tokaj-Hegyalja összes, még pedig szervezkedett érdekeltségével karöltve volna egyedül képes azt végrehajtani azon a módon, mint azt a mult században Franciaország tette. Ezeknek a nagy céloknak kivivására tehát az egyes, községenként szervezendő szövetkezeteknek se anyagi erejük, se üzleti tekintélyük és hatalmuk nincsen. S az erre való erőt itt ujból az egyesülésben kell keresni.

(Folyt. köv.)

A KRONDORFI A LEGJOBB NYÁLKAOLDÓ GYÓGYVIZ.

A szerkesztőség üzenetei:

Köy Sándor urnak. Helyben. A küldött közleményért köszönet, eddig egyéb aktuális cikkek miatt nem szorithattunk neki helyet, a jövő számban közöljük. Igen örülnénk, ha sziveskednék bennünket a szerkesztőségben személyesen fölkeresni.

Kiadótulajdonos:
LANDESMANN MIKSA

1521. V. 1901. végrehj. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cikk 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a sátoraljaujhelyi kir. jbiróság 1901. évi V. H. 379-1 sz. végzése következtében Izsépy István ügyvéd által képviselt Kötits László helybeli lakos javára Zselinszky Károly és neje sátoraljaujhelyi lakosok ellen 370 kor. s jár. erejéig 1901. évi julius hó 17-én foganatositott kielégitési végrehajtás utján le és felül foglalt és 2971 kor. becsült következő ingóságok, u. m. gőzmozgony, közfürész, tizedes mérleg, czéplőgép, gőzmotor, satuk, esztergapad, furógép, hévér és házibutorok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a sátoraljaujhelyi kir. járásbiróság 1901. évi V. H. 379-2 sz. végzése folytán 370 K tőkekövetelés ennek 1901. febr. 13-tól járó 6 százalék kamatai egyharmad százalék váltódij eddig összesen 140 kor. 19 fil-ben biróilag már megállapitott költs. erejéig Saujhelyben alperesek lakásán leendő eszközlésére **1901-ik evi october hó 31.-ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet igérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégitési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Sátoraljaujhelyben, 1901-ik évi october hó 11-ik napján.

Tomasovszky,
kir. bir. végrehajtó.

Tk. 3889—1901 sz.

Árverési hirdetmény kivonat.

A kir. helmeczi kir. jbiróság, mint tkvi hatóság közkirré teszi, hogy Pál Lajos végrehajtatónak Pauliczky Gusztáv végrehajtást szenvedő elleni 90 kor. tőke követelés és annak járulékai iránti végrehajtási ügyében a sátoraljaujhelyi kir. törvényszék (a kir. helmeczi kir. jbiróság) területén lévő K.-Helmecz község határában fekvő a kir. helmeczi 227 számu tjkvben 292 hrsz. alatt felvett és nemesak végrehajtást szanvedő Pauliczky Gusztáv, hanem a Tőrök Borbála férj. Lévai Jánosné, Tóth Károly kiskoru Pauliczky Gusztávné szül. Puhalszky Lújza és Steinmetz Bernát neveiken álló egész ingatlan és az ehez tartozó közös legelő és cserердőbeli illetőségre az 1881. LX tcz. 156 §-a alapján 1000 korona valamint a k.-helmeczi 1445 számu tjkvben (2528—2529) hrszám alatt felvett nemesak a végrehajtást szenvedő Pauliczky Gusztáv, hanem a Török Borbála férj. Lévai Jánosné, Tóth Károly kiskoru és Pauliczky Gusztávné sz. Puhalszky Lujza neveiken álló egész ingatlan az 1881. LX t. cz. 156. §-a alapján 252 koronában ezennel megállapitott kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelőlt ingatlanok az **1901. évi nov. hó 13. napján d. e. 9 órakor** K.-Helmec nagyközség házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is elfognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát vagyis 100 kor., 25 K 20 fillért készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapapirokban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881: t.-cz. LX. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a biróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Királyhelmeczen, 1901. aug. hó 29-én a kir. járásbiróság, mint tkvi hatóság

Bodnár,
kir. járásbiró.

Bor eladás.

1889. évi saját termésü valódi hegyaljai

szamorodni és asszú bort

üvegenkint is eladok.

Szamorodni 3 K. 20 fil. Asszú 6 K. Asszú finomabb 10 K. literenkint.

Lővy Adolf,
könyvkereskedő S.-A.-Ujhely.

Budapest—Miskolcz—Sátoraljaujhely és vissza.

		Gy.	Sz.	Gy.	Sz.			Gy.	Sz.	Gy.	Sz.
Budapest	ind.	7.10	8.50	2.35	9.45	S.-A.-Ujhely	ind.	7.28	12.13	4.02	9.10
Hatvan	érk.	6.30	10.38	3.55	10.56	Szerencs	érk.	8.31	1.45	5.02	11.00
Miskolcz	érk.	10.53	1.50	6.20	2.56	Miskolcz	érk.	9.25	2.56	5.52	12.31
Szerencs	érk.	11.50	3.12	7.13	4.32	Hatvan	érk.	12.00	6.23	8.25	4.15
S.-A.-Uj-helyérk.		12.55	4.39	8.11	6.33	Budapest	érk.	1.30	8.30	10.00	6.35

Sátoraljaujhely—Lawocne és vissza.

		Gy.	Sz.	Gy.	Sz.			Gy.	Sz.	Gy.	Sz.
S.-A.-Ujhely	ind.	1.10	5.06	8.48	7.39	Lawoczne	ind.	12.31			6.35
Csap	érk.	2.07	6.14	9.48	9.16	Munkács	érk.	4.02	8.52	1.41	3.44
Ungvár	érk.	3.47	7.20	10.55	11.33	Bátyú	érk.	5.01	9.42	2.18	5.06
Bátyú	érk.	2.27	6.41	10.16	10.08	Ungvár	érk.	4.41	8.36	1.08	4.49
Munkács	érk.	3.43	7.45	11.10	11.29	Csap	érk.	5.58	10.38	2.47	6.15
Lawoczne	érk.			2.43	4.30	S.-A.-Ujhely	érk.	6.54	11.53	3.41	7.56

Sátoraljaujhely—Mezőlaborcz és vissza.

		Gy.	Sz.	Gy.			Gy.	Sz.	Gy.
S.-A.-Ujhely	ind.	7.06	1.35	8.32	M.-Laborcz	ind.	3.50	11.49	3.30
Nagy-Mihály	érk.	9.35	3.47	10.26	Homonna	érk.	4.56	12.58	5.03
Homonna	érk.	10.36	4.46	10.55	N.-Mihály	érk.	5.55	1.41	6.01
M.-Laborcz	érk.	12.05	5.32	12.05	S.-A.-Ujhely	érk.	7.13	3.30	8.31

Sátoraljaujhely—Kassa és vissza.

		Gy.	Sz.	Gy.			Gy.	Sz.	Gy.
S.-A.-Ujhely	ind.	7.06	1.15	8.32	Kassa	ind.	4.05	12.50	5.33
Kassa	érk.	10.05	3.38	11.10	S.-A.-Ujhely	érk.	7.13	2.52	8.31

Sátoraljaujhely—Királyháza—M.-Sziget.

		Gy.	Sz.	Sz.			Sz.	Gy.	Sz.
S.-A.-Ujhely	ind.	1.10	5.06	7.39	M.-Sziget	ind.	6.00	10.05	11.35
Bátyu	érk.	2.27	6.41	10.16	Királyháza	érk.	8.05	12.02	3.20
Királyháza	érk.	4.41	8.45	12.35	Bátyu	érk.	10.09	2.28	5.26
M.-Sziget	érk.	7.30	10.50	4.56	S.-A.-Ujhely	érk.	11.53	3.41	7.56

Nyomatott Landesmann Miksa és Társa könyvnyomdájában Sátoraljaujhely.